

Nr 1322

Av herr **Ernulf m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 166, med förslag till lag om ändring i lagen (1935:113) med vissa bestämmelser om arbetsförmedling.

(Lika lydande med motion nr 1541 i Andra kammaren)

Den i propositionen nr 166 aktualiserade frågan om arbetsförmedling i förvärvssyfte berör i första hand kontorsarbetskraft och arbetskraft för varvsindustrin. Omfattningen av den enskilda förmedlingsverksamheten på dessa områden visar att den offentliga arbetsförmedlingens insatser inte varit till fyllest. Anlitandet av enskilt förmedlad arbetskraft har därför ofta varit en förutsättning för en störningsfri verksamhet. Man kan i detta sammanhang peka på uttalanden inte bara från varvsindustrihåll utan också från företrädare för olika statliga institutioner.

Mot enskild förmedling av arbetskraft i förvärvssyfte kan självfallet en rad argument anföras. Det bör emellertid observeras att enskild avgiftsbelagd förmedling är tillåten i vissa fall och att utredningen för översyn av arbetsförmedlingslagen 1966 föreslog att arbetsförmedling i förvärvssyfte under vissa förutsättningar skulle medges i fråga om kontorspersonal för korttidsanställning. Flertalet remissinstanser ställde sig positiva till detta förslag.

Den föreslagna straffskärpningen för förmedling av arbetskraft i förvärvssyfte syftar främst till att säkra en bättre efterlevnad av nuvarande lagstiftning. Det är emellertid mer angeläget att förbättra den offentliga arbetsförmedlingens insatser så att behovet av att anlita enskilda arbetsförmedlingar minskas. Samtidigt kan övervägas en ökad auktorisering av enskilda förmedlingar, som därmed också skulle ställas under arbetsmarknadsstyrelsens tillsyn.

En principiell nyhet är den föreslagna bestraffningen av den som utnyttjar arbetskraft, anvisad genom förmedling som bedrivs i förvärvssyfte. Det kan ifrågasättas om detta synsätt överensstämmer med lagstiftningen på andra områden. Sålunda begär den som tvingas betala ett visst överpris för att erhålla bostad inte en olaglig handling utan endast den som betingar sig detta pris. På motsvarande sätt synes det vara olämpligt att låta den som för sin verksamhet behöver viss arbetskraft — som inte kan anskaffas genom offentlig arbetsförmedling — bestraffas för att han anlitar en förmedling som bedrivs i förvärvssyfte. Grundor-

saken till hans brott ligger ju i att det allmänna inte kunnat fylla sin uppgift att förmedla erforderlig arbetskraft.

Vi är medvetna om att en omfattande förmedlingsverksamhet i förvärvssyfte kan medföra vissa problem, t. ex. i fråga om anställningstrygghet, social och ekonomisk trygghet och arbetarskydd. Dessa problem bör emellertid kunna lösas. Vi anser att statsmakterna i första hand bör undersöka vilka åtgärder som bör vidtas för att öka tryggheten för de enskilda arbetstagarna och för att lösa andra eventuella problem i detta sammanhang.

En sådan metod är enligt vår mening att föredraga framför straff — till och med i form av fängelse — för dem som bedriver denna arbetsförmedling eller bereder arbete åt dem som anvisats sådant genom förmedlingsverksamheten.

Med åberopande av vad ovan anförts hemställer vi,
att riksdagen måtte avslå proposition nr 166,
att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär skyndsamma åtgärder för förbättrad förmedling av korttidsanställd arbetskraft på kontorsområdet.

Stockholm den 17 november 1970

Gudmund Ernulf (fp)

Anders Axelsson (fp)

Sven Nyman (fp)

Stig Stefansson (fp)
